

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.724 van 21 februari 2018
in de zaak A. 224.208/XIV-37.605**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Charlotte Verkeyn
 kantoor houdend te 8400 Oostende
 Kaïrostraat 85
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 10 januari 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 196.368 van 11 december 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 17 januari 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest op omstandig gemotiveerde wijze vast dat verzoekster reeds reële bescherming geniet in Spanje. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen baseert zich daarbij op de informatie vervat in het rechtsplegingsdossier, waaronder een antwoord van het Spaans ministerie van

Binnenlandse Zaken waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoekster sinds 20 oktober 2014 een subsidiaire beschermingsstatus geniet in Spanje. De summiere informatie die verzoekster heeft bijgebracht waaruit volgens haar zou moeten blijken dat deze subsidiaire bescherming niet zou voldoen aan de Europese regelgeving is niet van aard om afbreuk te doen aan die pertinente vaststelling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht dan ook op wettige wijze toepassing te maken van artikel 48/5, § 4, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in het bestreden arrest tevens dat verzoekster geenszins aantoont dat zij in Spanje niet langer reële bescherming zou genieten, dat zij zich niet zou kunnen beroepen op haar verblijfsrecht of dat haar de toegang tot het grondgebied zou worden ontzegd. Verder merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook op dat de verwantschap met A. I. A. niet wordt betwist en dat het loutere feit dat één van haar zonen in België is erkend als vluchteling niet volstaat opdat de bepalingen van artikel 48/5, § 4, van de vreemdelingenwet niet van toepassing zouden zijn. In de mate dat verzoekster nog aanvoert dat de bewijslast betreffende de reële bescherming niet op haar rust, wordt in het bestreden arrest opgemerkt dat Spanje “als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-*acquis* dat voorziet in (minimum) normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan haar status en waarvan zij gebruik kan maken” en dat “[u]it bovenstaande vaststellingen kan afgeleid worden dat verzoeksters fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Spanje, dat Spanje het beginsel van non-refoulement naleeft, evenals dat haar levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd”. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen en verzoekster maakt geen schending van de artikel 39/2 en 48/5, § 4, van de vreemdelingenwet, noch van “de bewijskracht van stukken” aannemelijk.

Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Artikel 26 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, thans na herschikking en hernummering artikel 35, van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en de Raad betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming werd in het Belgische recht omgezet met artikel 48/5, § 4, van de

vreemdelingenwet. Verzoekster kan zich er dan ook niet meer rechtstreeks op beroepen en haar grief dat “het bestreden arrest van oordeel is dat gelet op de niet tijdige omzetting van deze richtlijn deze evenwel voor wat betreft het artikel 35 rechtstreeks bindend is” mist feitelijke grondslag. In de mate dat verzoekster herhaalt dat zij niet het statuut van subsidiair beschermde kan genieten in Spanje, kan worden verwezen naar de behandeling van het eerste middel. Wat de door verzoekster bijgebrachte medische attesten betreft, blijkt daaruit, in tegenstelling tot wat zij zelf stelt, niet dat zij niet in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen en mantelzorg behoeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de attesten in zijn overweging heeft betrokken en erkent dat verzoekster aan reuma en artritis lijdt, vermocht dan ook op wettige wijze te besluiten dat zij geenszins “*in concreto* aantoont op welke wijze zij bij een terugkeer naar Spanje schade zou kunnen oplopen”. Het bestreden arrest voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op eenentwintig februari tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams